

Herfstkonvooi 2010

Drie weken na de vrachtwagen, vertrokken ook Claude en ik, op een vrijdagochtend uit Brussel. Met de wind in de rug, waren we al gauw in Polen. De avond viel om 16.30u, het werd alsmaar donkerder en er waren heel wat wegwerkzaamheden (het stuk autosnelweg tussen Frankfurt en Warschau is nog niet klaar). Geen verlichting, omleidingen en regen maakten er een vermoeiende rit van. Na 1400 km besloten we dan ook halt te houden om te slapen.

De volgende ochtend hield het 170 km van de grens met Wit-Rusland op met regenen. Hoe dichterbij Brest kwamen, hoe meer vrachtwagens we zagen en op 20 à 25 km van de grens, stonden er honderden stil. We vroegen ons af waarom.

Het werd al vlug duidelijk want ook wij stonden stil. De Poolse grens waren we snel overgeraakt maar in Wit-Rusland moesten we 5.30u stoppen. Al bij al viel dat nog mee want Rudy en Charles, hadden een week eerder 8.30u stil gestaan. Allemaal verloren tijd ! Dat was ons sinds lange tijd niet meer overkomen. We mochten de grens uiteindelijk 's nachts over maar door de wrevel van al dat wachten, de nacht, de hinderlijke slecht afgestelde lichten van tegenliggers en verder geen verlichting, hadden we meer zin om terug te keren dan om verder te rijden.

Op zondagochtend om 7.30u kwamen we aan in Gomel. 's Maandags vertrokken we richting magazijn om er de colli op paletten te rangschikken en ze te nummeren zodat we ze sneller zouden terugvinden.

Op dinsdag brachten we een bezoek aan kindertuin 82 (200 kinderen) die in de maand mei voor de eerste keer colli had ontvangen. We werden er hartelijk onthaald door de directrice die blij was en trots dat ze ons het speelgoed uit België kon laten zien. De dekbedden liggen op de kinderbedjes net als Barbapapa. Nadien hadden we een afspraak met Lucie, de tolk om er de lijsten voor de kinderen van Kerstmis aan te vullen.

Op woensdag was het de beurt aan kindertuin 46. Ook daar hadden ze in mei speelgoed ontvangen maar niet zoveel omdat het een nieuwe opvang was. Er zijn daar 100 kinderen. Rond de graspleinen zien we de overblijfselen van de zomerbloemen. Alles is er netjes. De directrice zou graag 1 of 2 fietsjes hebben want nu is er maar 1 voor 100 kinderen en dat is toch wel heel weinig. Ze hebben er ook nog speelgoed nodig zoals kleine doosjes om winkeltje mee te spelen, een garage en wat autootjes. Wat er nu is, bevindt zich in 1 leefgroep, de anderen hebben niets.

Op donderdag bezochten we een nieuwe kindertuin (JE55) met 120 kinderen. We werden er opgewacht en rondgeleid door de directrice en haar medewerkster. Er staan nog heel wat bloemen. Het was de eerste keer dat er 'vreemden' op bezoek kwamen. In de zaal zaten de kinderen op ons te wachten. Ze brachten een optreden van 1 uur met zang en dans. Heel mooi. Ze waren fier om dat voor ons te kunnen brengen. Ondanks het feit dat de kostuums bijna allemaal handgemaakt zijn omdat de naaimachine slecht werkt door ouderdom, waren ze mooi en goed in elkaar gezet.

Van daaruit ging het naar Retchitsa voor een afspraak met de directeur van het weeshuis van Vassilevitchi die nu directeur is geworden van het tehuis voor invalide

kinderen. Ze zijn met 58 waarvan 35 wezen, de anderen worden aanvankelijk voor 8 dagen door de ouders binnengebracht maar na een tijdje vergeten die hen te komen bezoeken en te komen halen ! De kinderen zijn tussen 4 en 18 jaar oud. De directeur legt ons uit dat sommige van hen mentaal wel in orde zijn maar de motoriek laat het afweten. Er zitten er veel in een rolstoel. Ze verblijven allemaal in gezellige, nette 3 tot 4 persoonskamers. Toen we door de gang liepen, hoorden we muziek en zang : 6 kinderen waren bij de zangleraar waarvan 4 in hun rolstoel. We waren ontroerd door de vreugde die ze, ondanks hun zware handicap, uitstraalden.

Naast de slaapzaal van de 4 kleinsten zien we een kindje van 8 dat er erg aan toe is : hij praat niet, begrijpt niets, ziet eruit als een 4-jarige en is zwaar epileptisch. Een ander kindje van 7 speelt met een rammelaar, nog een ander kan niet staan. In de kamer ernaast zijn er 5 kinderen waarvan er 2 zeer vaak epileptische aanvallen hebben. Eentje is 10, heeft geen armen, heeft aan iedere voet 2 tenen die helemaal krom staan en is slechts 90cm groot. De directeur vertelt ons dat hij super intelligent is op vlak van informatica. Hij gebruikt zijn tenen op het klavier en de leren die het tehuis bezochten, hebben voor hem een speciale muis vervaardigd. Hij is erg vrolijk en wipt rond als een vogeltje.

In zijn kantoor vertelt de directeur ons dat hij voortdurend op zoek is naar middelen om kleine cadeautjes te kunnen kopen voor Kerstmis of verjaardagen, om één voor één de kapotte ramen te kunnen vervangen want met de overheidssubsidies mag hij enkel wit-russische produkten kopen. Zelfs met 10 euro is hij blij ! Wie hem iets wil schenken, kan dat op rekening MF0153001795 Savings Bank – Belarusbank – 32 Myasnikova Street – Minsk – 220050 Belarus. Hij vertelt je nadien met plezier waaraan hij het geld heeft besteed.

Er worden heel wat sportwedstrijden georganiseerd voor de gehandicapten waarbij ze medailles en bekens kunnen winnen. Jammergenoeg is men echter vaak beperkt tot TV-kijken omdat de wagen waarmee de kinderen vervoerd worden, oud is, 20 liter verbruikt en ieder moment in panne dreigt te vallen. Bovendien staat er geen enkele kinderstoel in zodat er telkens iemand mee moet rijden die hen op de schoot houdt zodat ze niet vallen. Hij vraagt ons of we voor hem kinder- en babystoelen kunnen vinden, pingpongalletjes en –balletjes. Zijn droom is een grote wagen op de kop te tikken (zoiets als een bestelwagen) omdat hij vaak met de kinderen naar het ziekenhuis in Minsk moet rijden of naar sportwedstrijden.

Wanneer je er buiten komt, voel je je triest maar de zingende kinderen daar, zonder familie, vol levensvreugde, klagen niet, gaan naar school, leren vreemde talen ... We feliciteren de directeur en het personeel met hun voortdurende inzet om de kinderen een beetje vreugde en liefde te schenken.

Op vrijdag, zaterdag en zondag delen we de colli op naam uit. Meteen na het eerste telefoontje staan de families er al maar niet allemaal. Sommige moeten een paar keer gebeld worden, op sommige colli staat de naam niet exact of niet in het Russisch, op andere ontbreekt de naam van de Belgische familie (op het in te vullen document staat ook AFZENDER en dat wordt niet altijd ingevuld). Voor ons is dat niet altijd eenvoudig want van wie komen de colli ? We leggen 2050 km af om hen blij

te maken. Heel wat families zijn maar wat blij, andere reageren onverschillig, komen pas na herhaaldelijk bellen of vergeten telkens de afhaaldocumenten mee te brengen.

Zondagavond waren nog 24 families van de +-300 niet langsgeweest. Dat is niet zoveel maar we hebben plaats nodig om de colli voor de kindertuinen te stockeren.

Maandag. We rijden terug naar het magazijn om de resterende colli uit te delen. Om 12u vertrekken Claude en ik daar richting de kindertuin van Romanovitchi. De directrice toont ons de klassen met het in mei ontvangen speelgoed. De doorzichtige plastic mapjes doen dienst als ad valvas voor de ouders.

De spreitjes gemaakt door onze haaksters en breisters liggen op de bedjes en een beetje verspreid in de klassen. De kinderen zijn er dol op, net als op de keukentjes en de garages. Zowat overal is het vinyl aan vervanging toe. De stoeltjes zijn oud, hebben geen leuning en zitten niet comfortabel. Bovendien zijn er te weinig. Plastic stoeltjes zouden beter zijn. Er worden bloempotten en cache-pots gevraagd.

Dinsdag om 10u wachten we op Nicolas en zijn vriend om ons naar de kindertuin van Jlobin te brengen (105km). Het was erg gemist maar we werden verwacht. We moesten erheen. We namen een keukentje mee en een autootje voor de 2 kindertuinen. Kindertuin 5 had 2 optredens voorbereid. Bij het eerste waren de kinderen in wit-russische klederdracht. Ze schilderden voor ons de kostuums van 6 personages, kaderden het in en gaven het ons als cadeau. Trots dat ze waren. Ze kregen ook een cadeau van ons. De tweede groep wachtte ons op in de gymzaal. Het thema was HERFST. Een leraard had een herstkostuum aangetrokken (jute zak, hoed, alles versierd met bladeren). De kinderen voerden vanalles op. Ze deden dat heel ernstig en geconcentreerd, marcheerden als soldaten. Ook zij kregen van ons iets in de plaats. In een andere ruimte kregen we een stuk pizza en hadden we een gesprek met de directrice die ons vertelde over de grote problemen met alcoholverslaafde ouders. Ze dankte ons voor de cadeaus. Spasiba, Spasiba !

Vervolgens rijden we richting kindertuin 2. Ook daar worden we verwelkomd door de directrice die ons trots laat zien wat ze met de gekregen verf hebben gedaan ; de gevels zijn heel mooi opgefrist met tekeningen in verschillende kleuren. Rond 15.30u vertrekken we terug naar Gomel want de mist komt opzetten.

Woensdag 17. In het magazijn komen om 10u de eerste directrices van kindertuinen aan om er hun colli op te halen. Ze zijn dolgelukkig met deze fantastische geschenken.

's Middags gaat het naar de kindertuin van Tchonki. De directrice ging er 4 maanden geleden met pensioen en werd vervangen door haar medewerkster die ons trots rondleidt. Er werden 3 klassen op de eerste verdieping herschilderd in pastelkleuren, roze, fel groen, geel en paars. Frisse, heldere en vrolijke kleuren zijn het. Ze vindt het jammer dat er te weinig verf was om ook de klassen op het gelijkvloers een kleurtje te geven. Tot onze verbazing zagen we dat alle tafels opgesmukt waren en dat alle kinderen een mes hadden. Alles, maar dan werkelijk alles wordt nuttig besteed ! Het doet ons plezier te zien wat ze allemaal doen met wat we hen geven. Zelfs met de restjes vangen ze altijd nog wel wat aan. De strijkplank en het strijkijzer doen de hele

dag dienst. In het midden van de gymzaal ligt een groot tapijt uitgerold waarop de kinderen op een warme ondergrond hun oefeningen kunnen doen. De directrice vraagt iedereen die iets heeft geschonken, te bedanken met de woorden : 'Dank aan iedereen die onze kinderen zo blij maakt dat ze met plezier naar school komen'.

Zonder jullie hulp zouden we nooit zo'n mooie dingen kunnen geven. DANK !

Donderdag 18, om 8.45u trekken we met Galine naar de sociale dienst van Gomel. Zij helpen de families in moeilijkheden (120.000 waarvan 70.000 in Gomel). Ze ontfermen zich over de wezen die ouder zijn dan 18. Ze proberen voor hen een kamer te zoeken en werk of om hen (technisch) onderwijs te laten volgen. Ze assisteren gehandicapten bij het boodschappen doen, bij het nemen van medicatie enz. Bejaarden krijgen werkjes te doen zoals haken en breien waardoor ook zij zich nog nuttig voelen. In het centrum zelf wordt kleding bedeed, schoenen, dekens, lakens, voedsel en een beetje geld in noodgevallen. Iedere dag zijn er een psycholoog aanwezig, een sociaal assistente, een specialist inzake gehandicapten en een assistent voor noodgevallen. Het centrum krijgt werkelijk niets : geen colli, geen hulp ... Deze keer bezorgen we hen 100 dozen en 3 dozen pampers. Kan je je voorstellen hoe blij ze waren?

Vrijdag 19 voor de laatste keer naar het magazijn. Ook de 2 kindertuinen van Jlobin kwamen hun dozen ophalen, ondanks de regen. Ze bedanken ons uitgebreid.

Zaterdagochtend vertrekken we Novaya Gouta waar 4 families op ons wachten. We gaan er ook de mama van Igor bezoeken.

In de eerste familie woont een klein meisje dat met Kerst voor de eerste keer naar België zal komen. Ze was er met haar oma terwijl de mama een wandelingetje maakte met het broertje van anderhalf. Ze lacht en is blij dat ze naar België mag. De mama wordt opgebeld, ze is nog jong, heeft geen man. Ze weet niet wie de vaders van de kinderen zijn. Je kan merken dat ze drinkt. Oma bekommert zich om de kinderen. Ze had nooit gedacht dat haar kleindochter op een dag naar België zou mogen. Ze is dolblij, huilt van geluk en bedankt ons voor dit geschenk.

Familie 2 : een koppel waarvan de man op de boerderij werkt. Mama is huisvrouw. Ze hebben 4 zonen en adopteerden een meisje toen ze 2 was. Ze is nu 5 maar heeft gezondheidsproblemen. In het begin, zo verteldt de mama ons, was ze overal bang voor en in zichzelf gekeerd. Nu gaat het beter. Om dit meisje te kunnen en mogen houden, is de mama verplicht een schriftelijke cursus psychologie te volgen. Ze doet dit omdat ze nu al 3 jaar voor het meisje zorgt en haar niet kwijt wil.

Familie 3 : 3 jaar geleden waren we hier ook. We werden toen verteld over een zwaar ongeval met veel gewonden op de weg naar Novaya Gouta : een jonge mama van 2 jongens verongelukte, een mama van een kleine jongen was gewond. Een man heeft zich over haar ontfermd en nu hebben ze nog 2 kinderen samen. Ze vertelt ons hoe moeilijk het in het begin was om kinderen van verschillende ouders te hebben.

Nu gaat het wel. Ze wonen in een groot appartement (dat ze ter beschikking krijgen wanneer ze op de boerderij werken of in de vleesfabriek). Het is niet makkelijk om rond te komen met 1 loon.

Familie 4 : Oma is 73, opa 71. Ze hadden 6 kinderen ; 3 dochters zijn overleden waarvan 1 geen kinderen had. De andere liet een meisje van 17 achter die intussen getrouwd is en moeder van een meisje van 5. De derde dochter liet 2 kinderen achter : een jongetje van 7 en een meisje van 5. Twee fantastische kinderen. Oma wil ze niet naar het weeshuis laten gaan. Ik wens hen nog een lang leven toe zodat ze voor deze kinderen kunnen blijven zorgen. Ze antwoordt me dat ze hoopt dat God mijn wens gehoord heeft. Ze leven in een bescheiden appartement, zonder speelgoed en op mijn vraag of ze speelgoed zouden willen, antwoordt Dima van 7 dat oma heeft uitgelegd dat speelgoed voor de kleintjes is en dat ze hun speelgoed aan hun jongere neefje moeten geven. Hoe zou ze hen iets kunnen kopen? Ze heeft maar een klein pensioentje en krijgt 40 euro per kind. Ze toont ons de foto's van haar 3 dochters die zo jong stierven en vertelt ons dat de kinderen iedere avond bij het raam gaan staan en bidden, kijkend naar de maan waar hun mama woont. Zo praten ze met haar en vragen haar terug te komen omdat ze haar zo graag zien.

Ik kan jullie garanderen dat je hen op dat moment op de arm wil nemen en mee naar huis wil brengen maar... Ik hoop volgend jaar een gastgezin te vinden voor de kleine jongen en nadien voor het kleine meisje (een poppemieke met een vertederende glimlach). Het ontbreekt hen aan zoveel dingen. Ik zag hun kamer met oude, ijzeren bedjes en bedenkelijke lakens en dekens. Dima droeg een kousenbroek met gaten. Het behangpapier hing van de muren. Ze zijn te klein en te jong om er zelf iets aan te doen. En wat met de papa, vragen we aan de oma? Ze legt ons uit dat de mama en de papa niet getrouwd waren. Hij woont in Novaya Gouta maar kijkt niet naar de kinderen om. Sinds de dood van de mama, is hij hen nog geen enkele keer komen opzoeken. Hij geniet van zijn nieuwe vrijheid. De kinderen kennen hem niet en dragen de naam van hun moeder. Zij was muzikante en had een mooie stem, net als Dima. De oma is hartpatiënte. De opa doet het huishouden.

We moeten blijven ijveren om hen te kunnen helpen want zoals deze families zijn er nog tientallen waar verborgen armoede heerst. Mensen lopen niet te koop met hun miserie. Wanneer we hen vragen wat ze kunnen gebruiken, antwoorden ze dat ze beschaamd zijn om het te zeggen.

Het is onze taak na te gaan waar de noden het hoogst zijn. Heel wat kinderen leven met alcoholverslaafde ouders die niet naar hen omkijken en hen achterlaten bij de grootouders die zelf van een generatie zijn die enkel leefde voor hun kinderen en hen niet achterliet.

Wat een geluk dat zij er zijn, ondanks hun eigen moeilijkheden en hun hoge leeftijd. Ik feliciteer hen. Hoedje af voor hen ! Zonder hen zouden heel wat kinderen op zichzelf zijn aangewezen. Dankjewel, grootouders, voor wat jullie voor jullie kleinkinderen doen.

Maandag 22 herbezoeken we kindertuin 125 die voor het eerst colli kreeg. Ze willen ons daar absoluut nog eens zien voor we naar België terugkeren. Hier zitten 230 kinderen en 25 opvoeders. Alles is er netjes maar ook hier is het speelgoed, net als in de kindertuinen die geen colli kregen, met de hand gemaakt. Er is geen enkel

fietsje of groot speelgoed te bespeuren, geen keukentje of garage. Er zijn zoveel klassen en gangen dat je er makkelijk verloren loopt.

In de knutselklas ontdekken we prachtige origami-kunstwerkjes : engeltjes, een kerstman, boeketjes... Ze zouden graag gekleurd papier krijgen (zelfs kleine blaadjes). Er staat een tafel gedekt met tal van schotels en ook hier zou weigeren hen in verlegenheid brengen. In de gymzaal ontmoeten we de leraar. Ook daar zien we dat werkelijk alles nuttig gebruikt wordt : van melkdozen werd een tunnel gemaakt, lege waterflessen werden gevuld om de inhoudsmaten te leren. Een tunnel in nylon zou voor hen een reuzecadeau zijn of een glijbaan voor de kleintjes.

Maandag trekken we een laatste keer naar het magazijn want kindertuin 47 komt zijn colli ophalen. Hen kunnen we jammergenoeg niet meer bezoeken omdat we de volgende dag terugkeren naar België.

's Morgens bezochten we met Vika een gezin met een gehandicapt kind : een meisje van 11 dat ook Kepra moet nemen. Ze werd gezond geboren maar na een slecht verzorgde ontsteking brak de ziekte uit. Haar mama zorgt de hele dag voor haar. Praten kan het meisje niet, ze maakt enkel schrille geluiden, bonkt met haar hoofd en kan amper staan. Het gezin heeft niet het geld om haar iedere dag Kepra te geven. Bovendien is de prijs ervan in Rusland enorm gestegen (140 euro). In Wit-Rusland is het produkt niet te krijgen. De mama dankt ons voor de hulp want zonder Kepra is het leven haast onmogelijk in een kleine ruimte van 2 meter bij 3 meter met enkel een slaapsofa, een kast, een koelkast en een tafel.

We vragen haar waarom ze haar dochter niet naar een instelling brengt. Ze antwoordt ons dat ze dat absoluut niet wil omdat de kinderen er platgespoten worden. We beloven haar te zullen helpen. In Frankrijk kost Kepra trouwens maar de helft.

Na deze twee en een halve week moeten we terugkeren naar België want op 27 november start de kerstmarkt.

We wensen alle wit-russische families en al onze kinderen betere dagen toe. Ze hebben het financieel moeilijk en vooral wanneer iemand ziek wordt, is dat rampzalig. Niet kunnen betalen = inbeslagname. Voor zowat alles moet een lening worden aangegaan : een auto, studies, een koelkast...

Wie een groter appartement zou willen, koopt een 3^e kind maar vaak vergeten deze mensen dat dit ook een extra kost is.

Het was er koud en droog maar er lag nog een sneeuw.

We zijn vol goeie moed teruggekeerd, enthousiast om aan de voorbereiding van het volgende konvooi te beginnen omdat al onze geschenken zo welkom zijn en de mensen ginder zo blij maken.

Ze rekenen op ons, we laten hen niet in de steek !

Wat zoeken we ?

- baby-, kinder- en volwassenkleding, netjes, in goeie staat en opgevouwen.
- lakens, (dons)dekens, spreien (1pers.), netjes en in goeie staat
- badhanddoeken (geen washandjes)
- leerzaam speelgoed zoals domino, loto, puzzels... (in goeie staat !!!)
- poppen en toebehoren
- groot speelgoed : huisjes, winkeltjes, keukentjes, poppenkast, auto's, fietsjes, steppen, glijbanen...
- houten blokken
- lego, duplo
- muziekinstrumenten
- sportmateriaal voor gymzalen (springballen, ballen, springtouwen, matten...)
- kruiptunnels
- kleine stoeltjes en zeteltjes
- koppen, schoteltjes, borden, voken, messen, lepels en lepeltjes, kommen...
- mappen, papier, klevend papier
- stoffen en naaigerief (wol, katoen, naalden, ritssluitingen, kant...)
- stiften, potloden, verf
- 3 naaimachines, 2 grasmachines, 2 wasmachines, 2 strijkrollen
- vinyl, tapijt, verf
- 4 video's, 3 computers, 4 printers
- pampers voor baby's en volwassenen, toiletpapier, papieren servetten
- verkleedmateriaal, uitrusting voor klassieke dans, dansschoentjes, gympantoffels
- potten en cache-pots voor bloemen en planten
- kleine bedjes, parken, buggy's
- kinderstoelen voor de auto
- pingpongmateriaal
- bestelwagen
- kerstversiering voor binnen en buiten en gekleurde lampjes voor kerstboom buiten

GEEN ZAKKEN, TASSEN, SJAALS OF GEBREIDE PANTOFFELS !!!!!!!!!!!!!

DANK JE WEL

- aan alle families die een kind opvingen gedurende 1,2 of 3 maanden of tijdens de kerstvakantie
- aan al wie iets organiseerde of meehielp bij de organisatie
- aan alle helpers van het depot
- aan al wie ons (soms al jaren aan een stuk) bezorgt wat we nodig hebben
- aan al onze haaksters en breisters die ons bij ieder konvooi hun kunstwerkjes bezorgen
- aan Françoise, onze penningmeester
- aan Hugo voor de konvooi-documenten
- aan Alain die ons vanalles bezorgt
- aan alle mensen op wie we telkens weer mogen rekenen
- aan onze vrienden, familie... die ons telkens weer aanmoedigen
- aan mijn zijn, Vincent, voor de samenvatting
- aan al wie ik hier nog vergeten ben

DANK JE WEL

AGENDA

Volgend jaar herdenken we na 25 jaar de Tsjernobyl ramp.

Voor deze gelegenheid hebben 5 verenigingen de handen in elkaar geslagen om een folkloregroep van 40 kinderen tussen 8 en 15 jaar oud naar ons land te halen. De groep TSUNKALINKA zal op verschillende plaatsen optreden met hun show '25 jaar Tsjernobyl'. Van 17 tot 31 maart zijn ze in België. Op 24 donderdag 24 maart, zijn ze om 19.30u te gast in Dour en op zondag 27 maart om 15u in Leuze.

Er zullen ook schoolvoorstellingen worden gegeven. In Dour is dat in het Cultureel Centrum om 10u en om 13.30u en in Binche op vrijdag 25 maart om 13.30u in het college.

We hopen op een talrijke opkomst van jullie allemaal.

We zullen kaarten in voorverkoop ter beschikking hebben en hopen op jullie hulp om deze te verkopen en zo de zalen vol te krijgen, onze vereniging wat meer naambekendheid te geven en het aantal families nog te doen stijgen. Vanaf nieuwjaar zullen er affiches en flyers zijn.

In onze volgende editie, vind je de volledige kalender van de optredens.

Er wordt ook een speciale editie voorzien n.a.v. 25 jaar Tsjernobyl.

VAKANTIE

Aangezien ik n.a.v. de kerstvakantie heel wat families een aantal keer heb moeten bellen vooraleer alle documenten in orde waren, zal het systeem voor de grote vakantie veranderen : de data worden vastgelegd en wie niet op tijd met alles in orde is, heeft pech. Ik wil de moeite doen om nog 1 keer te bellen maar daar blijft het bij. Zorg ervoor dat je tijdig alles aanvraagt !!!

We zijn nog op zoek naar families voor :

- een meisje van 10 dat in armoede opgroeit bij haar oma omdat ze geen ouders meer heeft
- een adoptiemeisje van 7 ½ en haar oudere broertje die door de mama alleen worden opgevoed (zij is leerkracht en verdient heel weinig)
- een weesjongetje van 7 dat in armoede wordt grootgebracht door de grootouders

HET LIDGELD DIENT BETAALD TE WORDEN VOOR 1 MAART = € 30

Wacht niet tot de vakantie want dan komt er ook nog eens het bedrag voor de terugkeer en de verzekering bij

VOOR GIFTEN ZEGT DE NIEUWE BELGISCHE WET DAT DEZE € 40 ipv € 30 moeten bedragen om aftrekbaar te zijn

WAT KOST HET LEVEN IN GOMEL ?

- aardappelen, 1kg	50 cent
- sla (10 à 12 blaadjes)	1 euro
- uien (5 middelgrote)	1,60 euro
- wortelen (900 gr)	40 cent
- bosje peterselie	31 cent
- 7 mandarijntjes	80 cent
- 250 gr fruitsla	1,20 euro
- 200 gr koffie	5 euro
- 1kg bloem	57 cent
- 200 gr boter	1 euro
- klein flesje cif	1,12 euro
- klein flesje ketchup	60 cent
- 1 liter sap	1,20 euro
- dun schriftje	1 euro

TSUKARINKA in België

GELEZEN IN DE PERS

Ze zijn tussen 7 en 14 jaar oud en afkomstig uit Zhabinka, een klein stadje in Wit-Rusland waar culturele activiteiten blijkbaar enorm gestimuleerd worden door de plaatselijke suikerfabriek.

Hun naam is TSUKARINKA OF BELARUS. Op een professionele en gedisciplineerde manier brengen ze een adembenemend, fris en spontaan spektakel.

VOOR DE DERDE KEER IN BELGIE

Na een triomftocht in 2009 en 2010, mogen we de groep TSUKARINKA opnieuw in België verwelkomen, deze keer van 17 tot 31 maart 2011.

Ze brengen dan hun splinternieuw totaalspektakel TSJERNOBYL, 25 JAAR LATER.

De groep komt naar België op uitnodiging van 5 verenigingen die op deze manier de Tsjernobyl-ramp wil herdenken, dan 25 jaar geleden.

Het spektakel :

De groep trok resoluut de kaart van het moderne optreden maar baseert zich hierbij op de traditionele wit-russische folklore.

Nastia, een 8-jarig zangeresje zingt een ontroerend nummer ; 'alle kinderen van de wereld' en een nummer over haar land 'Wit-Rusland, ik hou van jou'.

De show is met zijn afwisselend programma geschikt voor alle leeftijden : van lagere scholen tot secundaire.